

Praznik KS Horjul – tokrat v Šentjoštu

»Ni se tako dolgo, ko je ob neometanem šentjoškem domu stala napol razpadajoča stara šola, ki je očitno odslužila svojemu namenu – vaščani Šentjošta pa so se odločili, da se lotijo novega podviga: izgradnje proizvodnega obrata. Partnerja so našli v Alpini, sporazumevali smo se tudi na občini, združili denar in začeli z delom...«

S temi besedami je minulo nedeljo (28. junija) označil predsednik IS občinske skupščine **Stane Drolj** letošnje praznovanje KS Horjul – 6. julij – ki so ga hkrati s 30-letnico GD Šentjošt, otvoritvijo tamkajšnje gasilske garaže in sprejemom novega orodnega avtomobila, pripravili neposredno pred šentjoškim gasilskim domom.

Gospodarski dosežki in naloge KS so mimo gasilskega jubileja sploh predstavljali osrednjo nit proslave. Pri tem je bil kajpada v ospredju novi, nedavno zgrajeni obrat Alpine, ki bo ob polni zmogljivosti ponudil delovna mesta vsaj 60 delavkam in to kar v dveh izmenah. Pri gradnji tega, za ta okoliš še tako pomembnega objekta, so kar se da izdatno pomagali tudi Šentjoščani sami, sami pa so prispevali tudi les in pomoč pri transportu. Zdaj v obratu dela že nekaj delavk, na voljo pa je, kot pravijo, še nekaj prostih delovnih mest.

Vso pozornost brez dvoma zasluži tudi obrat Indosa (le-ta je bil pokrovitelj slavja), ki sicer že nekaj časa dela s polno paro, kjer pa delovni pogoji pozimi, kot ugotavljajo, nikakor niso najboljši. Ista ugotovitev izven samega Šentjošta menda velja tudi za Rašico Horjul, ki pa jo bodo precej omilili z gradnjo novega obrata, ki naj bi ga začeli graditi že letos. Še to leto pa naj bi bila predana namenu tudi nova samopostrežna trgovina v Horjulu, na katero čakajo krajanje že vsaj 20 let, medtem ko trgovina na Vrzdencu še vedno zamača na investitorja.

Podobno kot gospodarske naloge in dosežke v razdobju zadnjega leta dni, pa so na proslavi označili tudi sam jubilej GD Šentjošt. Pri tem so ugotovili, da 30 let dela nasproti 120-letni zgodovini gasilstva na Slovenskem sicer ni posebno dolga doba, da pa je kljub temu spodbuden in hvalevreden korak k nadaljnjemu delu. Kot pišejo vauške kronike, so se Šentjoščani sicer organizirano spopadli z ognjem že tam leta 1912, ko so takratni njihovi bramborci kupili dve ročni brigalni in nekaj orodja, vendar pa so dejansko kot samostojno društvo zavihali rokave šele leta 1957. To leto tudi štejejo kot uradni začetek gasilstva v Šentjoštu. Na sami proslavi so se to pot še posebej postavili z novo garažo v prizidku (dom so sicer zgradili že leta 1962), v katero so prav tako vložili nemalo žuljev in novim avtomobilom TAM 80/5, do katerega so se dokopali deloma s samoprispevkom, deloma pa s sredstvi KS in OGZ. Seveda pa ne pozabljajo tudi na vzgojo. Tem manj, ker tudi gasilstvo terja čedalje popolnejše znanje. Ali kot je ob koncu slavnostnega gasilskega mimohoda duhovito dejal predsednik OGZ Ciril Ropret: »Mašine same ne bodo nikoli delale, zato se je treba ves čas usposabljal...«

Letošnja priznanja KS Horjul so prejeli:
Plaketa »6. julij«: Leopold Oblak
Priznanja »6. julij«: Mimi Sečnik, Pavel Kucler, Jana Jereb, Jože Sečnik, Jože Malovrh, ZRVS Horjul in Lovro Jazbar;
Bronasta priznanja OF: Francka Vrhovc, Marko Lončar, ISKRA Horjul, Ida Intihar, GD Šentjošt in Pionirski odred COŠ Horjul.

BRANKO VRHOVEC

Praznično tudi v Vnanjih Goricah

Vrsti krajevnih praznikov, ki jih te dni praznujejo po naših krajih, so se minulo soboto (27. junija) pridružile tudi Vnanje Gorice (le-te svoj krajevni praznik sicer obeležujejo šele 9. julija, a so bile zavoljo 4. julija primorane slavje preložiti). V ta namen so v kraju pripravili večjo slovesnost, ki so se je mimo številnih krajanov, predstavnikov DPO in raznih društev, udeležili tudi predstavniki občine Ljubljana Vič-Rudnik. Zbranim je to pot spregovoril izvršni sekretar občinske konference ZKS Bojan Štembal, ki je še zlasti razgrnil žgoče gospodarske in politične razmere, v katerih smo se v zadnjem času znašli in s tem v zvezi osvetlil tudi delo in težave KS Vnanje Gorice.

V kulturnem delu proslave so nato s posebej pripravljeno točko nastopili malčki VVZ Marije Novak, pa folklorna skupina KUD Vnanje Gorice, gledališka skupina OŠ Brezovica pa se je predstavila z ljubko igrico »Pujskovo kolo«.

V sklopu počastitve krajevnega praznika pa so tudi letos pripravili balinarski turnir, ki se ga je to pot udeležilo 6 ekip iz domačega kraja in okolice in podelili letošnja krajevna priznanja najzaslužnejšim krajanom. Le-ta so prejeli:

Bronasto priznanje OF: Marjan Masle, Radio klub »Bober«;
Priznanja KS: dr. Ferdinand Gubina, OŠ Brezovica, Stanislav Modic.

B. V.

ZAPIS IZ KS GOLO

Odgovornost za materialni razvoj in moralna obveza

Zazrimo se v preteklost, saj so v njej neomajne korenine sedanosti. Naš spomin vrta po mnogih dogodkih, ki so vezani za čas pred petinštiridesetimi leti. Tedaj so se na majhnem območju sedanjega KS Golo dogajale velike stvari, ki so bile in so pomembne ne le za prebivalce in vasi pod Mokrcem in Kureščkom, temveč tudi za našo domovino kot celoto.

Kot bi bilo danes, slišimo pok pušk, grmenje ročnih bomb in topovskih granat in strojníc, ki so regljale v prvih hujših bojih partizanov Mokrske čete z Italijani v gozdovih Mokrica. Sledila so grozodejstva Italijanov s požigom vasi, izseljevanje prebivalcev in interniranje mladih fantov in mož in streljanje aktivistov OF. Nato je vzplamtela množična oborožena vstaja naših prebivalcev proti okupatorju in domačim izdejalcem, ki ni nikoli usahnila vse do konca vojne – do svobode. To območje je postalo DOM PARTIZANOV. Na tem območju je bil ustanovni zbor petega bataljona Notranjskega odreda, prvega proletarskega bataljona Tone Tomšič, partizanska bolnišnica v Gričnicah, druga SNOUB Ljubo Šercer, TV 1A, deseta SNOUB – Ljubljanska, bolnišnica v Sivih dolinah, TV 10 A in obveščevalna točka VII.

Za odgovorno delo v sedanosti nas zavezujejo 29 borcev, ki so padli v ognju boja, 41 ustreljenih aktivistov OF in 3 žrtve bombnih napadov.

Kadar danes načenjamo razvojne probleme omenjenih krajev, dobimo včasih oznako, da smo sitni in neučakani. Trezno presodimo zadeve in spoznali bomo, kaj je na stvari.

Neurejena vodopreskrba nas tare iz dneva v dan. Pravijo, da je sedanji vodovod preobremenjen. Vprašanje je, kdo ga je preobremenil? Krajanje in organe KS ni vprašal nihče glede obremenitve vodovoda, čeprav so le-ti ob njegovi gradnji dali samoprispevek v denarju in v delovnih urah. Nujno je treba zgraditi nov večji vodohram in tudi razmisliti o možnosti zgraditve še enega zajetja vode. Cesta omogoča povezavo z gospodar-

skim, kulturnim in političnim središčem ter z delovnim mestom – Ljubljano. Brez zgornje prevleke – tepiha je cesta asfaltno urejena do vasi Golo. Makadamska cesta je slaba zlasti na odseku Golo–Vodičnice. Srečni bi bili, da bi se za to območje ceste letos uredila lokacijska dokumentacija in da bi bile razčiščne lastninske zadeve. Upamo, da bo omenjeni del ceste prišel v program občine Ljubljana Vič-Rudnik in da bodo čimprej opravljena zemeljska dela. O tej zadevi je bilo že veliko pogovorov in razprav. Brez dejanj ne moremo verjeti nobenemu sestanku. Vsaj strokovno administrativni postopki naj ne bodo ovira.

Čeprav smo pred nosom Ljubljane še ni urejena redna dnevna dostava pošte v vse vasi v KS. Glede na dejstvo, da se krajanje vozijo na delo na IG in v Ljubljano, da smo vezani na Ljubljano in IG tudi glede zdravstvenih, šolskih in drugih uslug, je nujno te kraje bolje povezati prek telefona. Rešitev je možna s pridobitvijo samostojne manjše telefonske centrale.

Upamo, da bo osnovna preskrba prek trgovine bolje urejena že v letošnjem letu. Sedaj s pospešeno gradnjo raste nova trgovina.

Omenili smo le ključne razvojne probleme našega območja. Pričakujemo, da se bodo borci NOV in povojna generacija, zlasti tisti, ki so nosilci funkcij v pristojnih organih, ki soodločajo in imajo možnost vplivati na vsebino sklepov, ozirli v naše kraje z obrazom odgovornosti do materialnega razvoja in z moralno obveznostjo.

Borci enot NOV, ki so bile ustanovljene na območju naše KS, aktivisti OF širšega območja, mladina in krajanje več KS se bomo srečali 12. septembra t. l. na Mokrcu. To bo osrednja proslava 45. obletnice mnogih pomembnih dogodkov iz NOV. Zelo primerno bi bilo, da bi bili ob tej priliki seznanjeni tudi z operativnim programom, kdaj in kdo bo nam pomagal pri uresničevanju nalog, ki so temeljnega pomena za ljudi in kraje pod Mokrcem in Kureščkom.

LUDVIK GOLOB

Kamnik se vztrajno širi proti sosednjim naseljem

lani ta neurejena nesnaga »priborila« neprijubljene »barjanski osat«, medtem ko smo se še predlani ponašali z »blagajno«. Program varovanja okolja, ki ga bomo na pobudo sveta KS in KK SZDL zdaj predstavili krajanom, predvideva organiziran odvoz smeti iz cele KS in postopno sanacijo odlagališča. Zavedamo se namreč, da če že ne zavoljo nas, moramo to storiti vsaj zavoljo naših zanamcev, ki jim ne bi radi zapustili te žalostne dediščine.«

Telefonov je premalo

Skrb za čisto, urejeno okolje, pa seveda ne vključuje le organizirano odstranjevanje odpadkov. »V našem petletnem programu načrtujemo tudi izgradnjo kanalizacije za fekalne odplake in upam, da bomo krajanje tudi tu složno pristopili k delu, kot smo v preteklosti že tolikokrat,« pravi Janez Cerk.

Povsem drug problem pa je cesta Ljubljana–Rakitna (ki pelje skozi Kamnik). Ta, kot ugotavljajo, vse bolj predstavlja ozko grlo, zato načrtujejo izgradnjo nove tranzit-

ne ceste, ki bo sicer peljala čez obstoječo, le da bo znatno širša, njeni klanci nižji, ovinki pa precej krajši kot so zdajšnji.

V kraju pa bi nujno potrebovali tudi več telefonov. Trenutno še za načrtovano javno govorilnico ne morejo iztisniti ene številke in prav zdaj obravnavajo PTT študijo, ki obeta perspektivno dobro rešitev telefonije za celotno območje KS, ki pa utegne biti vendar prehod finančni zalogaj za kraj.

Še marsikako nadlogo bi Kamničani lahko izluščili iz svojega delovnega vsakdana, pa čeprav urbano tesno povezano s celotno KS, lahko pa tudi vsak hip potrežejo s pridobitvami in nespornimi kvalitetai, ki jih imajo. Predvsem so ponosni na svojo tovarno IPKO Kamnik, kjer služi kruh tudi več domačinov (večina jih sicer hodi na delo v Ljubljano), zavedajo pa se tudi turističnega pomena svojih naravnih lepot, kot so na primer vrhovi Sv. Ana, Sv. Jožef in Žalostna gora. Naj bo že tako ali drugače, pri njih se gotovo še ne bo ustavil čas...

BRANKO VRHOVEC

Sem in tja po Kozarjih

Katera ljubljanska ali območna skupnost dandanes nima problemov. Problemi, ki imajo več ali manj skupnih imenovalcev, so komunalnega značaja. Vodovodi, kanalizacija, telefonski priključki, avtobusna povezava, asfaltiranje cest in podobno.

Krajevna skupnost Kozarje je mestna KS z 2850 prebivalci in je pretežno spalno naselje brez industrije. Precej pa je razvita obrtna dejavnost, saj je na tem območju okoli 100 obrtnikov.

Vprašanje kanalizacije in vodovoda že rešujejo v okviru programa Komunalne skupnosti ljubljanskih občin in gradijo vodovod v Žejah in Žulovi vasi, ter kanalizacijo ob Tržaški cesti. Le ta se gradi po fazah, tako, da načrtujejo letos že tretjo fazo, za katero so sredstva že odobrena, dokumentacija pa je tudi urejena. Za samo gradnjo je sprejet krajevni samoprispevek za dobo petih let v višini dveh odstotkov, iztekel pa se bo konec junija, leta 1989. Poleg samoprispevka, krajanje prispevajo še dodatna sredstva po realiziranih fazah, ko se kanalizacija gradi. Krajanje sami skupne probleme razumejo in jih skušajo po svojih močeh reševati. Pripravljeni so prispevati dodatna sredstva za posamezne faze del, posamezniki pa so se tudi odpovedali odškodninam za prekop zemljišč ob času gradnje. V kratkem času bodo tudi asfaltirali lokalno, do zdaj makadamsko cesto v dolžini 1200 metrov.

Da pa spregovorimo, ali pa še bolje, da zapišemo tale problem: za uvedbo mestnega avtobusnega prometa se dogovarjajo z Integralom že svojih deset let. Žal pa do danes te želje in »neplodne razprave« še niso rodile sadov.

Povezava z mestom je ob Tržaški cesti s primestnim prometom Ljubljana–Vrhnika. Žal pa je ob konicah velika gneča, večkrat se tudi zgodi, da le-ti ne ustavljajo. Tudi predel ob Cesti dolomitskega odreda nima nikakršne povezave z mestom, tako da je najbližja, oziroma končna postaja avtobusa številka 14 na Vrhovcih. To pa lahko pomeni za večje število krajanov tudi po pol ure hoje. Predvsem so tu prizadeti otroci, oziroma šolarji, gre namreč za tole: urejen imajo jutranji prevoz s šolskim avtobusom na Vič, popoldan, ko se otroci vračajo pa je problem, predvsem mlajših, ki so v podaljšanem bivanju, oziroma varstvu v šoli. Otroci, ki hodijo na osnovno šolo na Vrhovce, pešajo po dokaj prometni Cesti dolomitskega odreda, ki za pešce in kolesarje v času prometnih konic ni ravno primerna, predstavlja pa dokaj veliko nevarnost za te naše šolarje.

Pa še eno težavo, oziroma problem imajo krajanje Kozarj: to je njihova trgovina. V zgradbi, stari vsaj 100 let, imajo trgovci na razpolago svojih petdeset kvadratnih metrov. Po naši in vaši oceni je za tolikšno število krajanov to odločno premalo. Prostorski in sanitarni pogoji ne ustrezajo priznanim normam. Tudi v srednjeročnem programu za obdobje 1980–1985 je bila načrtovana nova trgovina v Kozarjah, s strani krajevne skupnosti je bilo pridobljeno tudi komunalno urejeno zemljišče. Žal pa je zaradi nejasnih in nepojasnjenih razlogov objekt iz tega programa do leta 1990 izpadel, tako da se blizu 3000 krajanov, delovnih in zagnanih, pričakuje boljše jutri, sprašuje ŽAKAJ TAKO!?

BOJAN PRESTOR